

Holly Hepburn

Herfstdromen

Terugkeer naar Half Moon Farm – deel 3

1

De schreeuw wekte Daisy binnen een halve seconde. Ze schoot over-eind. De kamer was licht en een versufte blik op de wekker vertelde haar dat het iets na negenen was op zondagochtend, maar iets zei haar dat er iets heel erg mis was.

Het was een enkele schreeuw geweest, schrill en paniekerig, en die was van ergens in huis gekomen. Finn en Campbell waren bij hun vader in Milton Keynes, dus er was maar één logische bron en dat deed Daisy's hart op hol slaan.

'Mam?' riep ze, terwijl ze het dekbed van zich af sloeg en naar de deur strompelde. 'Waar ben je?'

Stilte. 'Mam?' riep Daisy weer van bovenaan de trap, en deze keer kreeg ze antwoord.

'In de keuken!'

Het was niet haar moeders stem geweest, maar die van Emily, de verzorger. Daisy rende te snel de trap af en de gang door om vervolgens door de keukendeur te schieten. Wat ze daar zag deed haar naar adem snakken. Rose zat op een houten stoel, haar gezicht was bleek en ze transpireerde. Haar ogen waren gesloten in duidelijke angst en ze wuifde zichzelf met een hand koelte toe. Emily stond naast haar en had haar schouder vast alsof ze haar ondersteunde, hoewel ze vreemd genoeg niet naar haar keek. In plaats daarvan was haar blik op de vloer gericht en haar uitdrukking was van een vreemd soort opwindning. Geen van beide vrouwen leek Daisy te hebben opgemerkt, hoewel ze toch allesbehalve stil was geweest. 'Wat is er aan de hand?' vroeg Daisy, vrezend voor het ergste. 'Is het je hart?'

Dat trok hun aandacht. Rose' ogen gingen knipperend open. 'Nee, maar dat zou wel moeten na zo'n schok.'

'Wat voor schok?' vroeg Daisy terwijl ze gealarmeerd naar Emily keek. 'Wat is er gebeurd?'

De verzorger huiverde. 'Atticus heeft ons een cadeautje gebracht,' antwoordde ze. Haar gewoonlijk zo opgewekte toon klonk nu gedempt. 'Die arme Rose is erin getrapt en dat heeft haar een flinke klap gegeven.'

Opluchting maakte zich meester van haar gespannen zenuwen en Daisy zette een paar passen de keuken in. 'Is dat alles? Ik dacht...'

'Alles?' brieste Rose plotseling. 'Ik verwachtte niet in mijn eigen keuken op een lijk te gaan staan.'

Het lag op het puntje van Daisy's tong om op te merken dat de schreeuw schrill genoeg was geweest om de doden weer tot leven te wekken, maar ze hield zich in. Ze had genoeg cadeautjes van haar kat mogen ontvangen om te weten dat die vaak nogal akelig waren, en er op eentje te gaan staan zou heel onprettig zijn, of je nou slippers droeg of niet. 'Het spijt me,' zei ze. 'Waar is het, eh, lichaam? Ik regel het meteen.'

Emily wees zonder te kijken naar de vloer bij de gootsteen. 'Daar.'

Haar duidelijke kleinzerigheid verraste Daisy; een efficiënte houding was uiteindelijk toch een belangrijke eigenschap in een verzorger. Misschien was de slachtpartij wel heel gruwelijk geweest. Maar toen ze zich bukte en naar de vloer tuurde, begreep ze het wat beter. Het slachtoffer was in dit geval geen muis of waterrat. Het was een kikker, en veel mensen waren daar niet bepaald dol op. 'Ah,' zei ze, terwijl ze rondkeek om te zien welke hulpmiddelen ze tot haar beschikking had. 'Kun je me die kom even aangeven, alsjeblieft?'

De kikker lag bewegingsloos toen Daisy dichterbij kwam. Met gespreide poten op de tegels zag hij eruit alsof hij zijn laatste sprongetje had gemaakt, maar Daisy liet zich niet voor de gek houden. Atticus had ooit een klef, slap lichaampje op haar voorhoofd laten vallen terwijl ze sliep. Nadat ze bekomen was van de schrik van die ruwe ontwaking, veranderde de zaak snel in een scène uit een amfibische horrorfilm; net toen ze had besloten dat het ding dood was, kwam het springend tot leven en raakte haar weer vol tussen de ogen.

Deze keer nam ze geen risico. Met een snelle beweging gooide ze de kom ondersteboven over de kikker heen. Ze pakte een stukje karton van de stapel oud papier, schoof dat onder de kom en haar gezicht vertrok toen ze weerstand voelde door het lijfje. Toen tilde ze het karton en de kom met een vegende beweging op en liep naar de keukendeur. Emily haastte zich om die voor haar te openen en even later was de hele boel zorgvuldig aan de rand van de boomgaard gedeponeerd. Daisy keek niet achterom om te zien of deze kikker ook weer tot leven sprong; dat waren zijn zaken, niet de hare. Ze liep terug naar de keuken en deed de deur dicht. ‘Ik heb ten minste twee koppen thee nodig om daarvan bij te komen,’ zei ze, terwijl ze een hand naar haar hoofd bracht. De adrenaline ebde langzaam weg, zodat alleen de genade van de champagne van gisteravond overbleef. ‘En iets vets.’

Emily rechtte haar schouders. ‘Ik zet de waterkoker aan.’

‘Dank je,’ zei Daisy, en ze ging tegenover haar moeder aan de keukentafel zitten. ‘Sorry dat Atticus je zo heeft laten schrikken. Gaat het een beetje?’

Rose snoof. ‘Dat komt wel goed.’ Ze keek Daisy aan. ‘Die kat van jou is een vervelend beest. Ik heb gehoord dat hij de honden bij Waggy Mamma’s plaagt.’

‘Alleen van een afstandje,’ zei Daisy verdedigend. ‘Hij zit op het hek naar hen te kijken.’

‘Zijn volgende slachtoffer uit te zoeken,’ antwoordde Rose met een duistere zekerheid. ‘Vandaag is het Kermit, maar morgen is het misschien de rottweiler van mevrouw Ainsley.’

Ze klonk zo afkeurend dat Daisy eventjes niet wist of ze het serieus bedoelde. Ze keek haar ontsteld aan en zag tot haar opluchting een glinstering in haar moeders ogen. ‘Ik denk dat we dan een grotere kom nodig gaan hebben.’

Emily keek hen aan. ‘Die rottweiler is de grootste sul die ik ooit heb ontmoet. Hij zou Atticus waarschijnlijk doodlikken.’

Het beeld van de kater die onheilspellend rondkeek, zijn rode vacht druipend van het hondenkwijl, deed Daisy glimlachen. ‘Laten we hopen dat het zover niet komt.’

Rose bestudeerde haar vanaf de andere kant van de tafel. ‘Je ziet er moe uit. Is het laat geworden?’

Daisy's glimlach vervaagde, want hoewel haar moeder wist dat ze gisteren uit was geweest, was ze niet helemaal duidelijk geweest over waar ze naartoe ging. Rose koesterde een intense en niet onredelijke afkeer jegens de familie Devereaux die decennialang terugging en ze was er onverbiddelijk in dat de Moons niks bij hen te zoeken hadden. Maar Daisy had de uitnodiging van Kit Devereaux voor een bal in Winterbourne Castle onweerstaanbaar gevonden en dus had ze zich opgedoft en was ze de deur uit geglipt, net zoals Rose ooit had gedaan toen ze nog jong was. En Daisy had geen spijt van die beslissing; zodra haar zenuwen tot rust waren gekomen was haar avond als een opwindende wervelwind geweest. Maar nu voelde ze zich weer een tiener die door haar moeder geconfronteerd werd met de vorige avond. Het hielp ook niet dat Emily precies wist waar ze geweest was. 'Redelijk laat,' antwoordde Daisy ontwijkend. 'Maar niks dat een goed ontbijt niet kan goedmaken.'

'Hiervan zul je wel een beetje opknappen,' zei Emily terwijl ze een mok thee voor haar neerzette op tafel. 'We gingen net wat gepocheerde eieren eten, toch, Rose? Ik kan er ook een paar voor jou maken als je dat wilt.'

Daisy schudde haar hoofd en ze voelde zich nog steeds wat ongemakkelijk door haar moeders strenge toezicht. 'Dat is aardig van je, maar ik denk dat ik naar het café ga voor een van Nancy's specialiteiten.' Ze zweeg even en keek weer naar Rose. 'Als jij tenminste zeker weet dat het goed met je gaat.'

Ze wuifde afwijzend met haar hand. 'Het gaat prima en Emily is er voor het geval ik iets nodig heb. Ga maar.'

'Mooi zo,' zei Daisy en ze pakte haar mok thee. Het was geen ontsnapping, zei ze tegen zichzelf toen ze de trap op liep naar haar kamer. Ze was verdorie een volwassen vrouw van in de veertig, moeder van twee zoons, dus ze was prima in staat haar moeders woede onder ogen te komen als dat moest. Maar haar redenen om niks over het bal te zeggen hadden minder met afkeuring te maken dan met proberen geen onnodige boosheid te veroorzaken. En dan was er nog de niet onbelangrijke kwestie van de bom die ze gisteravond in het kasteel ontmanteld had; dat de relatie tussen de Moons en de Devereauxs niet altijd ijsig was geweest. Het zag er zelfs naar uit dat er

liefde was geweest tussen Daisy's oma en Kits opa, en totdat ze meer daarover kon ontdekken wilde Daisy haar ontdekking niet aan haar moeder vertellen. En als dat betekende dat ze de komende tijd een paar halve waarheden moest vertellen, dan moest dat maar.

‘En? Hoe was het bal?’ Nancy's gezicht straalde verwachtingsvol vanaf het moment dat Daisy het Oast House Café binnenkwam, precies zoals ze had verwacht.

Helaas werd ze naar binnen gevolgd door een hele stroom andere bezoekers, dus het duurde een aantal lange minuten voordat Nancy aan Daisy's tafeltje verscheen.

‘Het was leuk,’ zei Daisy, in de hoop dat ze nonchalant klonk. ‘De Devereauxs weten wel hoe ze een feestje moeten geven.’

Nancy wachtte af, haar pen hield ze boven haar notitieblok als een ouderwetse verslaggever die een primeur verwachtte. ‘En?’ vroeg ze toen duidelijk werd dat er geen verdere informatie zou volgen. ‘Wie was er allemaal? Wat hadden ze aan? Heb je stiekem wat foto's kunnen maken?’

Daisy moest glimlachen. ‘Er waren heel veel mensen. De acteur Nick Borrowdale. De schrijfster Merina Wilde. We hebben dezelfde agent en ik heb leuk met haar gepraat.’ Ze zweeg even en keek haar vriendin met een stalen gezicht aan. ‘En de graaf van Winterbourne. Waarom heb je me niet verteld dat dat Kit niet is?’

Nancy's voorhoofd rimpelde. ‘Ik dacht dat je dat wist,’ zei ze en ze klonk oprecht perplex. ‘Als oudste heeft Hugh die titel geërfd toen hun vader overleed, hoewel we hem tegenwoordig niet vaak zien. Het is niet bij me opgekomen dat jij dacht dat Kit de graaf was, hoewel dat misschien wel had gemoeten.’